

2545 1ste Deb. af Finantslovf. f. Finantsaaret

fra 1ste April 1871 til 31te Marts 1872. 2546

var af den samme Anstuelse, idet det jo nemlig vedtog Normen for den overordentlige Stat for tvende Skatteaar, hvilket dog ialfsald implicerede en Forudseen af, at det rimeligvis vilde blive nødvendigt at gjentage denne Stat. En saadan Nødvendighed tror jeg, som sagt, at der vil være tilstede, og jeg skal fremdeles sige, at det ganske vist er et Element, som har hørt med til min hele finansielle Overveelse, at jeg saaledes efter al Sandsynlighed vil være henvist til i næste Samling at forelægge et Forslag til en overordentlig Stat. Det er jo imidlertid ikke sagt, at man i næste Samling vil kunne føre et saadant Forslag igjennem, og det er jo dog ogsaa muligt, at jeg vil kunne komme til en anden Overbevisning med Hensyn til Forholdeene til den Tid, og at det derfor vil kunne stille sig saaledes, at jeg ikke anser det for nødvendigt at føre et saadant Forslag igjennem. I saa Henseende er der altsaa endnu Intet afgjort for mit Bedkommende. Men jeg maa dog vide, at jeg har Rigsdagens Samtykke til de Finantsforanstaltninger, der ville være nødvendige, naar vi skulle kunne indlade os paa et Foretagende af en saadan Betydning som de omtalte Jernbaneanlæg. Det er derfor, at jeg har benyttet de Udtryk, som det ærede Medlem læste op af en Skrivelse fra mig til Finantsudvalget i det andet Thing. Stillingen er altsaa ganske simpelt hen saaledes: Jeg har under de nu tilstedeværende finansielle Forhold anset det for en stor Uforsigtighed, om man uden Nødvendighed vilde indlade sig paa at binde Fremtiden i finansiell Henseende, og om man nu vilde forpligte sig og slutte Kontrakt, førend man havde Klarhed om, hvorvidt man i de paafølgende Aar vilde kunne afholde de nødvendige Udgifter til disse Jernbaneanlægs Udførelse. Jeg har det bedste Haab om, at der i saa Henseende Intet skal komme i veien, og det skal være min bedste Bestræbelse næste Gang at forelægge for Rigsdagen saadanne Forslag, der ere bedst egnede til at gennem-

føre den omhandlede Sag. Men man kan ikke forlange — og det ærede Medlem erkjendte ogsaa selv, at man ikke kunde forlange — at bygge de omtalte Jernbaner med en tom Kasse. Og det ærede Medlem maa ikke tro, at man uden Videre, fordi man har en Reservesfond eller nogen Kredit, er istand til til enhver Tid at stifte Laan eller at realisere Aktiver paa rimelige Betingelser. Begge Dele kunne gaa feil, og jeg har den bestemte Anstuelse, at man maa være meget forsigtig med Hensyn til begge Dele og ikke indlade sig derpaa, naar man ikke ser, at det er nødvendigt. — Naar det ærede Medlem altsaa ønsker et bestemt Ja eller Nei paa, om der skal bygges Jernbaner for ekstraordinære Statter, saa svarer jeg: Nei, det er ikke min Mening. Hvis han derimod vil have sit Spørgsmaal stillet saaledes, om jeg tror, at vi kunne undvære en ekstraordinær Stat til det næstpaafølgende Aar, selv om vi undlade at bygge Jernbaner, saa kan jeg i Diebliffet slet ikke give ham noget bestemt Svar derpaa. Jeg kan kun sige, at jeg tror, at den ekstraordinære Stat vil være nødvendig. Jeg antager, at det i næste Samling vil vise sig og blive erkjendt, som jeg har sagt, at det er Regjertingens alvorlige Hensigt at fremme Jernbanebygningerne, og det ærede Medlem vil til den Tid faa at se, at de i saa Henseende nødvendige Forslag vilde blive stillede, men jeg tvivler ikke om, at der saa tillige vil blive stillet Forslag om en ekstraordinær Stat. Deraf følger imidlertid ikke noget andet Svar end det, som jeg allerede har givet paa det ærede Medlems Hovedspørgsmaal til mig.

Indenrigsministeren: Efter de Udtalelser, der nu ere faldne fra min ærede Kollegas Side, kan jeg indskrænke mine Bemærkninger meget betydeligt. Jeg vilde da først sige, at, naar den ærede 2den Landstingsmand for 9de Kreds (Estrup) erklærede, at Ministeriet havde værget sig imod den Bestyrdning, at det skulde være dets Hensigt ikke at ville